

Όχι άλλα ψέματα!

- Η ιμπεριαλιστική κατοχή του Αφγανιστάν δεν σήμαινε απελευθέρωση των γυναικών
- Ανοίξτε τα σύνορα για τους πρόσφυγες και τις προσφύγισσες, άσυλο και στέγη για όλους και όλες

Οι κυβερνήσεις των κρατών που οργάνωσαν την εισβολή και κατοχή του Αφγανιστάν το 2001, μαζί τους και η ελληνική, έχουν το θράσος να χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για τις γυναίκες του Αφγανιστάν τώρα που οι Ταλιμπάν επιστρέφουν. Είναι κυδαίο ψέμα ο ισχυρισμός ότι η αμερικανο-νατοϊκή κατοχή σήμαινε «απελευθέρωση» των γυναικών.

Σύμφωνα με στοιχεία που δημοσιεύει το αμερικανικό περιοδικό TIME για το έτος 2018, ύστερα από δεκαεπτά χρόνια κατοχής το 87 τοις εκατό των γυναικών στο Αφγανιστάν παρέμεναν αναλφάβητες, τα δυο τρίτα των νέων κοριτσιών δεν πάνε σχολείο, 70-80 τοις εκατό των γυναικών πάνω από την ηλικία των 16 εξαναγκάζονται σε υποχρεωτικό γάμο. Οι συνθήκες ενδοοικογενειακής βίας είναι εξουθενωτικές και ο ρυθμός αυτοκτονιών γυναικών είναι πολυαπλάσιος του μέσου όρου.

Αυτά δεν ήταν αποτελέσματα «αργών ρυθμών των μεταρρυθμίσεων», αλλά καρποί της ίδιας της κατοχικής βίας σε βάρος ιδιαίτερα των αγροτικών πληθυσμών. Τον Φλεβάρη του 2018 η ίδια η κατοχική κυβέρνηση αφαίρεσε από την μεταρρύθμιση του Ποινικού Κώδικα την ενότητα που αφορούσε την άσκηση βίας σε βάρος των γυναικών. Το «υπουργείο δικαιοσύνης» πρότεινε ακόμη και τον λιθοβολισμό ως ποινή για τη μοιχεία!

Δυόμιση εκατομμύρια Αφγανοί και Αφγανές αναγκάστηκαν να πάρουν το δρόμο της προσφυγιάς. Η απάντηση των κυβερνήσεων της «πολιτισμένης Ευρώπης» ήταν οι απελάσεις ακόμη και για όσους και όσες κατάφεραν να περάσουν τα σύνορα της Ευρώπης-φρούριο και να φτάσουν μέχρι τις χώρες της ΕΕ. Η ΕΕ έστειλε πίσω στο Αφγανιστάν ως «ασφαλή χώρα» 70.000 πρόσφυγες τα τελευταία δώδεκα χρόνια. Περίπου 20.000 ήταν γυναίκες. Η Ελλάδα κατέχει την τέταρτη θέση ανάμεσα στις χώρες της ΕΕ σε αυτόν τον τραγικό απολογισμό.

Η κυβέρνηση του Μητσοτάκη, εκτός από τις απελάσεις και επαναπροωθήσεις, έχει μετατρέψει τη ζωή των προσφύγων και των προσφύγισσών σε κόλλασμα με τον εγκλεισμό σε στρατόπεδα-φυλακές. Δεν ξεχνάμε τα λόγια της προσφυγοπούλας στη Μόρια που είχε δηλώσει:

«Είμαι η Α.Μ. Είμαι 19 ετών. Είμαι από το Αφγανιστάν. Γεννήθηκα στην Χεράτ του Αφγανιστάν. Τώρα ζω με την οικογένειά μου στο καμπί της Μόριας, ως πρόσφυγας. Είμαι καθηγήτρια αγγλικών στο καμπί της Μόριας. Διδάσκω αγγλικά σε ανθρώπους στο καμπί της Μόριας.... Θέλω να ξέρετε για τη φρικτή και αγχωτική κατάσταση του καμπί της Μόριας. Ένας άνθρωπος δε μπορεί να αντέξει αυτή την κατάσταση, και

δε μπορεί να ζήσει σε ένα μέρος σαν αυτό, αλλά όλοι οι πρόσφυγες (είναι) αναγκασμένοι να ζουν σε αυτές τις φρικτές και αγχωτικές συνθήκες. Είμαστε άνθρωποι, δεν είμαστε; Αλλά γιατί δε ζούμε σαν άνθρωποι σε αυτό τον κόσμο; (...) Οι πρόσφυγες αναγκάζονται να αφήνουν τα μωρά και τα παιδιά τους μόνα στη σκηνή, απλά για να πάνε στην ουρά του συσσιτίου, και αφού περμμένουν για τρεις ή τέσσερις ώρες στην ουρά, οι μητέρες μπορούν να πάρουν το φαγητό και το νερό τους. Το μωρό κλαίει για 3-4 ώρες, γιατί η μητέρα του δεν είναι στη σκηνή. Οι πρόσφυγες (συμπεριλαμβανομένων των μανάδων) πρέπει να πάνε στην ουρά του συσσιτίου τρεις φορές τη μέρα – πρωί, μεσημέρι, απόγευμα. Τι πιστεύετε; Τι θα συμβεί σε αυτά τα μωρά ή τα παιδιά, αφού κλάψουν για 3-4 ώρες;»

Αυτή την ώρα, οι κυβερνήσεις που ευθύνονται για την εικοσάχρονη κατοχή του Αφγανιστάν και τα μαρτύρια των προσφύγων προσπαθούν να χρησιμοποιήσουν τις γυναίκες για να μεταθέσουν τις ευθύνες τους. Δεν πρέπει να τους αφήσουμε. Πρέπει να συνδέσουμε και να δυναμώσουμε την πάλη ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις μαζί με την πάλη ενάντια στην καταπίεση των γυναικών.

Ο αμερικάνικος στρατός δεν είναι δύναμη απελευθέρωσης, είναι μηχανισμός που υπηρετεί τη σεξιστική κυρίαρχη τάξη των Γουάιν-στάιν και των Έπστάιν. Οι υπουργοί του Μητσοτάκη που κλείνουν τα σύνορα και μαντρώνουν τους πρόσφυγες είναι οι φίλοι των Λιγνάδων και των άλλων πλούσιων (εκ)βιαστών. Το βατερλό τους στο Αφγανιστάν είναι βατερλό για το σύστημα που χρησιμοποιεί τον σεξισμό για να εκμεταλλεύεται πιο σκληρά την εργατική τάξη, γυναίκες και άντρες.

Το δρόμο της απελευθέρωσης από αυτό το σύστημα τον δείχνει πάντα το παράδειγμα της εργατικής επανάστασης στη Ρωσία το 1917, τότε που η Κλάρα Τσέκιν μπορούσε να γράφει πώς οι επαναστάτριες βοηθούσαν τις γυναίκες του Ισλάμ να σπάσουν τα δεσμά: «Η Λέσχη των Μουσουλμάνων Γυναικών στην Τιφλίδα συμβολίζει για τις γυναίκες την τεράστια αλληλαγία στις ζωές τους από τη στιγμή που ο σοβιετικός νόμος δεν αναγνωρίζει την κυριαρχία των αντρών πάνω στις γυναίκες και καμιά υπεροχή του ενός φύλου πάνω στο άλλο... Η επανάσταση ήρθε σαν καταιγίδα και τσάκισε την αδικία και τη σκληριά αιώνων».

Αθήνα, 17 Αυγούστου 2021

ΚΙΝΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ 8 ΜΑΡΤΗ

Web: kinisi8m.blogspot.com • email: kinish8marth@gmail.com • FB: Κίνηση για μια απεργιακή 8 Μάρτη
Επικοινωνία: 210 5247584, 6996 244515